

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 458/2021-40

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára, zo sudkyne Jany Laššákovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne č. k. 23 Tos 8/2021-2378 z 26. januára 2021 v spojení s uznesením Okresného súdu Martin č. k. 3 T 72/2020 z 5. januára 2021 takto

r o z h o d o l :

1. Žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred Ústavným súdom Slovenskej republiky **n e v y h o v u j e .**
2. Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Ústavnému súdu bola 24. marca 2021 doručená ústavná sťažnosť sťažovateľa vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 5 ods. 1, 3 a 4 a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) dvoma uzneseniami Okresného súdu Martin (ďalej len „okresný súd“) č. k. 3 T 72/2020 z 5. januára 2021, ako aj uzneseniami Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) č. k. 23 Tos 9/2021-2373 z 26. januára 2021 a č. k. 23 Tos 8/2021-2378 z 26. januára 2021.

V ten istý deň (t. j. 24. marca 2021) bolo ústavnému súdu doručené podanie sťažovateľa, ktorým doplnil svoju ústavnú sťažnosť a ktorým o. i. aj modifikoval petit svojej ústavnej sťažnosti tak (s. 2 doplnenia ústavnej sťažnosti), že namieta porušenie základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy, ako aj podľa čl. 5 ods. 1, 3 a 4 a čl. 8 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu č. k. 23 Tos 8/2021-2378 z 26. januára 2021 (ďalej aj „napadnuté uznesenie

krajského súdu“) v spojení s uznesením okresného súdu č. k. 3 T 72/2020 z 5. januára 2021 (ďalej aj „napadnuté uznesenie okresného súdu“).

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti, jej doplnenia a príloh vyplýva, že 15. júla 2020 bola Okresnému súdu Žilina doručená obžaloba prokurátora Krajskej prokuratúry v Žiline č. k. Kv 8/18/5500-199 zo 14. júla 2020 na sťažovateľa pre obzvlášť závažný zločin úverového podvodu v spolupáchateľstve v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1, § 20, § 222 ods. 1 a 5 písm. a) Trestného zákona a prečin falšovania a pozmeňovania verejnej listiny, úradnej pečate, úradnej uzávery, úradného znaku a úradnej značky v spolupáchateľstve podľa § 20, § 352 ods. 1 Trestného zákona na skutkovom základe, ako je uvedený v predmetnej obžalobe.

Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 1 Ndt 18/2020 z 27. októbra 2020 bola predmetná trestná vec sťažovateľa podľa § 23 ods. 1 Trestného poriadku odňatá Krajskému súdu v Žiline a prikázaná krajskému súdu.

Uznesením krajského súdu č. k. 2 Nto 12/2020 zo 16. novembra 2020 bola predmetná trestná vec sťažovateľa podľa § 23 ods. 1 Trestného poriadku odňatá Okresnému súdu Žilina a prikázaná okresnému súdu, na ktorom bola 11. decembra 2020 pridelená sudcovi [REDAKOVANÉ] a je vedená pod sp. zn. 3 T 72/2020.

Uznesením krajského súdu č. k. 2 Tos 157/2020 zo 16. novembra 2020 bol sťažovateľ podľa § 72 ods. 2, § 71 ods. 3. písm. d) Trestného poriadku z dôvodu uvedeného v § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku vzatý do tzv. preventívnej väzby.

Obhajkyňa sťažovateľa 17. decembra 2020 doručila okresnému súdu žiadosť o prepustenie sťažovateľa z väzby na slobodu.

V rámci výsluchu k predmetnej žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu konaného 5. januára 2021 na okresnom súde sťažovateľ o. i. vzniesol námietku zaujatosti proti konajúcemu samosudcovi okresného súdu, o ktorej samosudca okresného súdu rozhodol uznesením č. k. 3 T 72/2020 z 5. januára 2021 (ECLI:SK:OSMT:2020:5120010836.1) tak, že samosudca [REDAKOVANÉ] nie je vylúčený z vykonávania úkonov v trestnom konaní vedenom na okresnom súde pod sp. zn. 3 T 72/2020.

Konajúci samosudca okresného súdu napadnutým uznesením č. k. 3 T 72/2020 z 5. januára 2021 (ECLI:SK:OSMT:2020:5120010836.2) o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu rozhodol tak, že túto podľa § 79 ods. 3 Trestného poriadku zamietol a zároveň podľa § 80 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol aj žiadosť sťažovateľa o nahradenie väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka.

Proti oboch uzneseniam okresného súdu z 5. januára 2021 podal sťažovateľ sťažnosti.

O sťažnosti sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu č. k. 3 T 72/2020 z 5. januára 2021 (ECLI:SK:OSMT:2020:5120010836.1), ktorým okresný súd rozhodol o námietke zaujatosti vznesenej sťažovateľom proti konajúcemu samosudcovi okresného súdu, rozhodol krajský súd uznesením č. k. 23 Tos 9/2021-2373 z 26. januára 2021 tak, že ju podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku ako nedôvodnú zamietol.

O sťažnosti sťažovateľa proti napadnutému uzneseniu okresného súdu č. k. 3 T 72/2020 z 5. januára 2021 (ECLI:SK:OSMT:2020:5120010836.2), ktorým okresný súd zamietol žiadosť

sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu, rozhodol krajský súd napadnutým uznesením č. k. 23 Tos 8/2021-2378 z 26. januára 2021 tak, že ju podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku ako nedôvodnú zamietol.

II.

Argumentácia sťažovateľa

3. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti vo vzťahu k napadnutým uzneseniam okresného súdu a krajského súdu v podstatnom namieta, že okresný súd arbitrárne zamietol jeho návrh na prepustenie z väzby na slobodu a následne aj krajský súd jeho sťažnosť proti predmetnému uzneseniu okresného súdu ako nedôvodnú arbitrárne zamietol. Sťažovateľ v tejto súvislosti predovšetkým namieta, že 1. jeho väzba trvá neprimerane dlho; 2. dôvod tzv. preventívnej väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku nie je v jeho prípade daný; 3. záver konajúcich súdov o nemožnosti nahradenia väzby sťažovateľa dohľadom probačného a mediačného úradníka nie je dostatočne odôvodnený.

V rámci odôvodnenia ústavnej sťažnosti sťažovateľ namieta aj existenciu zbytočných prietahov v postupe orgánov činných v trestnom konaní v jeho trestnej veci v rámci prípravného konania, resp. v konaní všeobecných súdov rozhodujúcich v merite jeho trestnej veci (t. j. o obžalobe, ktorá na neho bola podaná), pričom predovšetkým vo vzťahu ku konaniu vedenému na okresnom súde namieta, že ani po takmer ôsmich mesiacoch po podaní obžaloby (t. j. od 15. júla 2020) nebolo v jeho trestnej veci vykonané hlavné pojednávanie.

4. Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol (s. 2 doplnenia ústavnej sťažnosti), aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„Krajský súd v Trenčíne Uznesením 23Tos 8/2021-2378 zo dňa 26. 1. 2021 v spojení s uznesením Okresného súdu v Martine spisová značka 3T 72/2020 zo dňa 5. 1. 2021 porušili základné práva nebyť pozbavený slobody inak, než zo zákonných dôvodov čl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy SR, čl. 5 ods. 1, 3 od. 4 Dohovoru, právo na spravodlivý proces, súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, čl. 8 ods. 1 Dohovoru, právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, ako aj v spojení s článkom 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 Ústavy SR

Uznesenie Krajského súdu v Trenčíne 23Tos/8/2021 - 237 sa zrušuje a Krajskému súdu v Trenčíne prikazuje, aby [REDAKOVANÉ] prepustil neodkladne z väzby na slobodu.“

5. Sťažovateľ zároveň ústavný súd požiadal o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Podstatou ústavnej sťažnosti sťažovateľa je namietané porušenie základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy, ako aj práv podľa čl. 5 ods. 1, 3 a 4 a čl. 8 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu v spojení s napadnutým uznesením okresného súdu. Podľa názoru sťažovateľa k porušeniu ním označených práv malo dôjsť tým, že okresný súd arbitrárne zamietol jeho návrh na prepustenie z väzby na slobodu a následne aj krajský súd

jeho sťažnosť proti predmetnému uzneseniu okresného súdu ako nedôvodnú arbitrárne zamietol. V rámci odôvodnenia ústavnej sťažnosti sťažovateľ namieta aj existenciu zbytočných prietahov v postupe orgánov činných v trestnom konaní v jeho trestnej veci v rámci prípravného konania, resp. v konaní všeobecných súdov rozhodujúcich v merite jeho trestnej veci, t. j. o obžalobe, ktorá na neho bola podaná.

7. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

8. Ústavný súd na predbežnom prerokovaní preskúmal, či ústavná sťažnosť sťažovateľa obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde) a osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

9. Napriek absencii právneho zastúpenia sťažovateľa a z toho vyplývajúcich viacerých nedostatkov niektorých zákonom ustanovených náležitostí ústavnej sťažnosti ústavný súd nepovažoval za potrebné vyzývať sťažovateľa na doplnenie jeho podania, vyhodnotiac ho za obsahovo natoľko zrozumiteľné, že umožňuje realizovať ústavný prieskum.

10. V rámci predbežného prerokovania s prihliadnutím na sťažovateľom formulované argumenty ústavný súd dospel k záveru, že ústavnú sťažnosť sťažovateľa je potrebné odmietnuť podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde, a to v časti z dôvodu nedostatku právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie [§ 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde], v časti ako zjavne neopodstatnenú [§ 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde] a v časti pre nesplnenie zákonom ustanovených náležitostí [§ 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde].

III.1. K namietanému porušeniu označených práv napadnutým uznesením okresného súdu:

11. Vo vzťahu k sťažovateľom napadnutému uzneseniu okresného súdu ústavný súd konštatuje, že v zmysle princípu subsidiarity zakotveného v čl. 127 ods. 1 ústavy poskytuje ústavný súd v konaní podľa uvedeného článku ochranu základným právam alebo slobodám fyzických osôb a právnických osôb za podmienky, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je teda rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom ochranu základným právam a slobodám poskytuje v zmysle ústavy primárne všeobecné súdnictvo a ústavný súd až subsidiárne.

12. Sťažovateľ podal proti napadnutému uzneseniu okresného súdu sťažnosť, o ktorej rozhodol krajský súd napadnutým uznesením. Sťažovateľ teda využil možnosť podania riadneho opravného prostriedku proti napadnutému uzneseniu okresného súdu, o ktorom bolo krajským súdom aj rozhodnuté.

13. Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť sťažovateľa v časti namietajúcej porušenie označených práv napadnutým uznesením okresného súdu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie (bod 2 výroku tohto uznesenia).

III.2. K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy (v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy) a práva podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu:

14. Z § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu možno o zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti hovoriť, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť preto možno považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. II. ÚS 399/2010, IV. ÚS 51/2011).

15. Z konštantnej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že na konanie o väzbe je aplikovateľný čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy, v ktorých sú implicitne obsiahnuté hmotné a tiež procesné atribúty základného práva na osobnú slobodu vrátane práva na jej súdnu ochranu v prípadoch pozbavenia osobnej slobody väzbou. Ústavný súd vo svojej judikatúre k čl. 17 ods. 2 ústavy uviedol, že vo vzťahu k väzbe obsahuje také práva, akými sú napríklad právo byť vo väzbe len zo zákonného dôvodu a na základe rozhodnutia sudcu alebo súdu; právo podať návrh na konanie, v ktorom by príslušný súd neodkladne alebo urýchlene rozhodol o zákonnosti väzby a nariadil prepustenie, ak je táto nezákonná; právo nebyť vo väzbe dlhšie ako po dobu nevyhnutnú, resp. primeranú dobu alebo byť prepustený počas konania, pričom prepustenie môže byť podmienené zárukou. Z čl. 17 ods. 2 ústavy vyplýva neodmysliteľná súvislosť medzi väzobným dôvodom uvedeným v zákone a rozhodnutím sudcu alebo súdu, a to nielen pri rozhodnutiach o vzatí do väzby, ale aj počas ďalšieho trvania väzby. Inými slovami, v zmysle judikatúry ústavného súdu bez rozhodnutia všeobecného súdu nemožno považovať väzbu za zákonnú. Zákonnosť väzby je zároveň determinovaná aj skutkovými okolnosťami, ktoré by svojou podstatou mali dať *ratio decidendi* na uplatnenie vhodného zákonného ustanovenia. S touto konštatáciou úzko súvisí aj obsah základného práva podľa čl. 17 ods. 5 ústavy, z ktorého vyplýva oprávnenie konkrétnej osoby na preskúmanie okolností svedčiacich za väzbu a proti nej, ale zároveň aj povinnosť súdu rozhodnúť na základe konkrétnych skutočností, a nie na základe abstraktnej úvahy.

Každé pozbavenie slobody musí byť „zákonné“, t. j. musí byť vykonané „v súlade s konaním ustanoveným zákonom“, a okrem toho každé opatrenie, ktorým je jednotlivец pozbavený slobody, musí byť zlučiteľné s účelom čl. 17 ústavy, ktorým je ochrana jednotlivca proti svojvôli. Otázka, či je väzba zákonná, má byť vyriešená nielen s poukazom na vnútroštátny zákon, ale aj na znenie dohovoru, s ktorým musí byť v súlade vrátane všeobecných princípov obsiahnutých v ňom výslovne alebo implikované.

16. Účelom čl. 5 ods. 4 dohovoru je poskytnutie práva osobám, ktoré boli pozbavené osobnej slobody, spočívajúceho v možnosti súdnej kontroly rozhodnutí a opatrení, na základe ktorých bol zásah do ich osobnej slobody vykonaný. Medzi záruky, ktoré garantuje tento článok,

nepochybne patrí aj právo osoby predložiť súdu argumenty a vyjadrenia proti svojmu ponechaniu vo väzbe (napr. III. ÚS 84/06, III. ÚS 291/06, III. ÚS 122/2012), ako aj právo osoby na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré preskúmateľným spôsobom, jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Princíp spravodlivosti pritom zaväzuje konajúce súdy, aby pre svoje rozhodnutia poskytli dostatočné a relevantné dôvody (obdobne napr. III. ÚS 374/09). Článok 5 ods. 4 dohovoru zároveň osobám pozbaveným osobnej slobody zaručuje právo iniciovať konanie, v ktorom môžu spochybníť zákonnosť pozbavenia slobody, a dáva týmto osobám právo aj na to, aby po začatí takéhoto konania bolo súdom urýchlene rozhodnuté o zákonnosti pozbavenia slobody a nariadené jeho ukončenie, ak sa ukáže ako nezákonné.

17. V každom jednotlivom prípade tvrdeného porušenia základného práva na osobnú slobodu je ústavný súd povinný pri svojom rozhodovaní prihliadať na konkrétne okolnosti preskúmvanej veci [II. ÚS 353/06, II. ÚS 142/07, II. ÚS 80/08, I. ÚS 59/2016, taktiež aj rozsudky Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vo veciach Letellier proti Francúzsku z 26. 10. 1991, Annuaire, č. 207; Navarra proti Francúzsku z 23. 11. 1993, Annuaire, č. 273-B a ďalšie].

18. Z ustálenej judikatúry ústavného súdu zároveň vyplýva, že právomoc ústavného súdu vo vzťahu k rozhodovaniu všeobecných súdov vo väzobných veciach je daná len na preskúmanie dôvodu a spôsobu obmedzenia osobnej slobody, t. j. či proti osobe, ktorá sa berie do väzby, bolo vznesené obvinenie, rozhodnutie o väzbe sa odôvodnilo aj skutkovými okolnosťami, o väzbe rozhodoval príslušný súd, obvinený bol vzatý do väzby pre konkrétne skutočnosti, resp. že osoba bola vzatá a držaná vo väzbe len na čas dovolený zákonom, resp. konkrétnym rozhodnutím väzobného súdu o predĺžení väzby. Teda úlohou ústavného súdu je sledovať, či všeobecné súdy v namietaných rozhodnutiach správne aplikujú právo, či dané rozhodnutia sú odôvodnené a či nenesú znaky arbitrárnosti vyúsťujúce do porušenia niektorého zo základných práv a slobôd (III. ÚS 271/07, II. ÚS 464/2011).

Do obsahu právomoci ústavného súdu však nepatrí preskúmať postup, ako aj správnosť skutkových a právnych záverov všeobecných súdov, ktorý viedol k záveru o existencii zákonného dôvodu na vzatie do väzby. Tento postup skúma opravný súd v riadnom inštančnom postupe, ktorý je funkčne usporiadaný na preskúmanie obsahu trestného spisu, súvisiacich listín, podaní obvineného a prípadne aj ďalších dôkazov osvedčujúcich použitie takéhoto zabezpečovacieho prostriedku, akým je väzba v trestnom konaní (II. ÚS 76/02). Teda ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) nekoná ako súd tretej alebo štvrtej inštancie, ale jeho úlohou je preskúmať zlučiteľnosť opatrenia, ktorým je jednotlivец pozbavený slobody, s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 165/02, IV. ÚS 237/2021).

19. Pri posúdení namietaného uznesenia krajského súdu teda úlohou ústavného súdu nebolo preskúmať správnosť skutkových a právnych záverov, o ktoré krajský súd oprel svoje rozhodnutie, resp. odpovedať na otázku, či malo/nemalo byť žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu vyhovené. Úloha ústavného súdu sa v danom prípade obmedzila na posúdenie otázky, či sa krajský súd s právne relevantnou argumentáciou sťažovateľa vysporiadal adekvátne a preskúmateľne a či je tak odôvodnenie jeho rozhodnutia ústavnoprávne akceptovateľné.

20. Ústavný súd posúdil ústavnú sťažnosť sťažovateľa vo vzťahu k napadnutému uzneseniu krajského súdu. Ústavný súd sa oboznámil s obsahom odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu v spojení s odôvodnením prvostupňového uznesenia okresného súdu (právny názor zakotvený v ustálenej judikatúre ústavného súdu totiž zahŕňa požiadavku komplexného posudzovania rozhodnutí všeobecných súdov, ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania, pozri napr. IV. ÚS 350/09, II. ÚS 112/2020).

21. Krajský súd v napadnutom uznesení pri preskúmaní rozhodnutia okresného súdu v rámci posúdenia splnenia materiálnych podmienok väzby sťažovateľa pristúpil najskôr k posúdeniu dôvodnosti podozrenia, že sťažovateľ spáchal skutky, pre ktoré mu bolo vznesené obvinenie, resp. dôvodnosti podania obžaloby na sťažovateľa, pričom dospel k záveru, že táto z dosiaľ zadováženej dôkaznej situácie vyplýva. Krajský súd konštatoval, že sťažovateľ je zatiaľ z trestnej činnosti usvedčovaný najmä priamou svedkyňou [REDAKOVANÉ], ale i podpornými výpoveďami svedkov [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a s týmito výpoveďami korešpondujúcimi listinnými dôkazmi. Svedecké výpovede svedkov sú podporené aj znaleckými posudkami.

Vo vzťahu k sťažovateľovej námietke, že jeho väzba trvá neprimerane dlho, krajský súd uviedol, že túto námietku nemožno akceptovať, pričom poukázal aj na skutočnosť, že väzba sťažovateľa bola prerušená a bol dodávaný do výkonu trestu odňatia slobody v inej trestnej veci. Vo väzbe sa tak sťažovateľ nachádzal od 16. mája 2018 do 29. novembra 2018 (t. j. 6 mesiacov a 13 dní), následne bol vo výkone trestu odňatia slobody do 2. decembra 2020, po ktorého skončení bol znova vzatý do väzby. Teda v čase rozhodovania krajského súdu sťažovateľ vykonáva väzbu zatiaľ celkovo približne 8 mesiacov, pričom celková lehota väzby v prípravnom konaní spolu s väzbou v konaní pred súdom pri obzvlášť závažnom zločine nesmie presiahnuť 48 mesiacov.

Pokiaľ ide o opodstatnenosť trvania dôvodu väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, krajský súd sa stotožnil s názorom okresného súdu, že u obvineného sú aj naďalej dané dôvody väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, pričom podaním obžaloby sa dôvodnosť podozrenia, že sa sťažovateľ mal dopustiť konania kladeného mu za vinu, ešte zvýšila. V súvislosti s dôvodmi väzby krajský súd poukázal aj na osobu sťažovateľa, ktorý bol dosiaľ osemkrát odsúdený za spáchanie majetkovej, ako aj závažnej násilnej trestnej činnosti, pričom z odpisu z registra trestov vyplýva, že sťažovateľ sa v minulosti dopustil aj rovnakých, resp. podobných majetkových trestných činov, ktoré sú mu kladené za vinu aj v súčasnosti – trestných činov podvodu a falšovania a pozmeňovania verejnej listiny, úradnej pečate a úradnej uzávery. Vzhľadom na uvedené krajský súd konštatoval, že sťažovateľ má sklony k páchaniu trestnej činnosti rôzneho aj násilného charakteru, pričom trestnej činnosti aktuálne mu kladenej za vinu sa mal dokonca dopustiť v čase trvania probačného dohľadu v inej trestnej veci vedenej na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 28 T 53/2013. Zároveň je aktuálne sťažovateľ stíhaný aj pre spáchanie minimálne dvoch ďalších trestných činov, ktorých sa mal dopustiť v čase trvania náhrady väzby v inej trestnej veci. Podľa názoru krajského súdu nepodmienečné tresty odňatia slobody (a to aj dlhoročné) uložené sťažovateľovi v minulosti nemali na neho žiaden výchovný vplyv a ani hrozba nariadenia mu väzby ho od trestnej činnosti neodradila. To celkovo negatívne dokrešľuje osobu sťažovateľa a odôvodňuje výraznú potrebu jeho dočasnej izolácie od spoločnosti s cieľom zabrániť mu v páchaní trestnej činnosti, ako to správne skonštatoval okresný súd v napadnutom uznesení.

Pokiaľ ide o návrh sťažovateľa na nahradenie jeho väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka, krajský súd konštatoval, že vzhľadom na celkové okolnosti prípadu, berúc do úvahy komplexnú charakteristiku osoby sťažovateľa, nie je možné dospieť k záveru, že by dôvody väzby u sťažovateľa mohli byť dostatočne nahradené dohľadom probačného a mediačného úradníka, resp. ani žiadnym iným inštitútom na náhradu väzby či technickými prostriedkami, keďže v minulosti mu už rôzne inštitúty súdmi uložené boli, no evidentne sťažovateľovi nezabránili v ďalšom konaní.

Krajský súd z uvedených dôvodov sťažnosť sťažovateľa ako nedôvodnú zamietol, pričom v celom rozsahu si osvojil a poukázal na podrobné dôvody napadnutého uznesenia okresného súdu.

22. Z uvedenej argumentácie krajského súdu v spojení s odôvodnením predchádzajúceho rozhodnutia okresného súdu vyplýva, že konajúce súdy sa pre rozhodnutie o osobnej slobode sťažovateľa (o jeho žiadosti o nahradenie väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka) všetkými podstatnými právnymi, ako aj skutkovými otázkami zaoberali a na tieto dali dostatočne presvedčivé odpovede.

23. Z odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu, ako aj z obsahu uznesenia okresného súdu vyplýva, že vo veci konajúce súdy za hlavný dôvod pretrvávajúcej obavy z možného pokračovania v trestnej činnosti sťažovateľom považovali jednak jeho trestnú minulosť, v rámci ktorej bol sťažovateľ odsúdený za obdobnú trestnú činnosť, za akú je aktuálne stíhaný, ďalej to, že v čase rozhodovania o jeho žiadosti o prepustenie z väzby bolo proti nemu vedené ďalšie trestné stíhanie, ale najmä tú skutočnosť, že trestnej činnosti sa mal dopustiť v čase nahradenia jeho väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka v inej trestnej veci. Podľa názoru ústavného súdu všeobecné súdy (najmä okresný súd) vo svojich rozhodnutiach riadne odôvodnili aj existenciu materiálnych dôvodov väzby, a to s prihliadnutím na okolnosť, že pri rozhodovaní o väzbe neposudzujú vinu obvineného (sťažovateľa), ale (okrem iného) zisťujú existenciu skutočností zakladajúcich dôvodné podozrenie, že obvinený (obžalovaný – sťažovateľ) spáchal trestný čin, pre ktorý je stíhaný. V štádiu trestného konania po podaní obžaloby je pritom miera tohto podozrenia z podstaty veci vyššia, než to je v štádiu prípravného konania, pričom z dokumentácie predloženej ústavnému súdu sťažovateľom nevyplývajú také skutočnosti, ktoré by toto podozrenie v jeho prípade v relevantnej miere rozptyľovali.

24. Zo záverov, ku ktorým dospel krajský súd pri posudzovaní podmienok väzby sťažovateľa v jeho trestnej veci, nevyplýva jednostrannosť alebo taká aplikácia príslušných ustanovení Trestného poriadku, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Krajský súd v rámci záverov vyplývajúcich aj z odôvodnenia predmetného rozhodnutia okresného súdu adresne a dostatočne určito predostiera svoje skutkové závery odôvodňujúce väzbu sťažovateľa, jeho argumenty vyznievajú presvedčivo a podľa názoru ústavného súdu sú primeraným zdôvodnením potreby väzobného stíhania sťažovateľa tak, ako to vyplýva aj z komentovaného znenia dohovoru, podľa ktorého *argumentum a simili* „... zbavení svobody stěžovatele nemůže být vnímáno jako svévolné, jestliže vnitrostátní soud uvedl určité důvody pro pokračování vazby, ledaže by uváděné důvody byly mimořádně lakonické a bez jakéhokoli odkazu na ustanovení zákona, které by zbavení stěžovatele svobody dovolovalo [viz Khudoyorov proti Rusku, rozsudek, 8. 11. 2005, č. 6847/02, § 131 a 157, srov. Těž Miminoshvili proti Rusku, rozsudek, 28. 6. 2011,

č. 20197/03, bod 69].“ (KMEC, J., KOSAŘ, D., KRATOCHVÍL, J., BOBEK, M. *Evropská úmluva o lidských právech. Komentář*. Praha : C. H. Beck, 2012, s. 479.).

Právne závery odôvodnenia napadnutého väzobného rozhodnutia krajského súdu (v spojení s predmetným rozhodnutím okresného súdu) korešpondujú so skutkovými zisteniami a tieto zistenia nie sú výsledkom svojvôle (majú totiž logickú podobu, kde argumenty sú jasne vysvetlené a sú súčasne dostatočne zrozumiteľné), ale komplexného zhodnotenia všetkých skutkových okolností významných pre rozhodovanie o väzobnej otázke. Konajúcimi súdmi prezentovaná interpretácia jednotlivých ustanovení aplikovaných právnych noriem (príslušných ustanovení Trestného poriadku o väzobnom rozhodovaní) nijako nepopiera ich účel a zmysel a má teda z hľadiska ich ústavnej konformnosti akceptovateľnú podobu. Konajúce súdy sa teda posúdením väzobnej veci sťažovateľa zaoberali dostatočne, náležite a primerane, pričom poskytli náležitú odpoveď na všetky kľúčové námietky sťažovateľa.

25. Ústavný súd po ústavnom prieskume napadnutého rozhodnutia krajského súdu dospel k záveru, že z jeho odôvodnenia (v spojení s rozhodnutím okresného súdu) vo vzťahu k zákonom predpokladanému dôvodu väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, pre ktorý bol sťažovateľ obmedzený na osobnej slobode, nevyplýva nič, čo by signalizovalo arbitrárny alebo zjavne neopodstatnený výklad relevantnej zákonnej úpravy vo veci konajúcimi súdmi s dôsledkom porušenia základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ústavy. Skutočnosti, ktoré konajúce súdy prezentovali ako dôvody podporujúce preventívnu väzbu, ktorá bola u sťažovateľa ustálená, a ktoré zároveň podľa súdov vylučujú možnosť nahradenia väzby sťažovateľa miernejším opatrením, sa nejavia ústavnému súdu ako vágne a nepresvedčivé, práve naopak, hodnotí ich ako dostatočne konkrétne a zároveň výpovedné.

Krajský súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia Trestného poriadku podstatné pre posúdenie veci interpretoval a aplikoval, a jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov podporených vykonaným dokazovaním, sú logické, a preto aj celkom legitímne a právne akceptovateľné.

26. Ústavný súd na základe uvedených skutočností a dôvodov, ako aj s prihliadnutím na svoju judikatúru, podľa ktorej možno za zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie, pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť sťažovateľa v časti namietajúcej porušenie jeho základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a práva podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú (bod 2 výroku tohto uznesenia).

27. Vo vzťahu k sťažovateľom označenému čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy ústavný súd konštatuje, že predmetné články ústavy patria medzi základné interpretačné pravidlá tvorby a aplikácie právneho poriadku Slovenskej republiky vyjadrujúce princíp právneho štátu a princíp právnej istoty, ako aj viazanosť štátnych orgánov konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Uvedené základné, resp. všeobecné pravidlá a zásady nemajú charakter samostatne uplatňovaného práva. Ich porušenie možno namietat len súčasne s ochranou konkrétnych základných práv a slobôd zaručených ústavou (resp. medzinárodnou zmluvou). Keďže v posudzovanej veci nebolo zistené porušenie základných práv

podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy napadnutým uznesením krajského súdu, nemohlo dôjsť ani k porušeniu týchto základných interpretačných, resp. aplikačných pravidiel, pretože sú súčasťou základných princípov právneho štátu a vzhľadom na to nemôžu plniť poslanie priamo aplikovateľného ustanovenia v individuálnych konaniach (napr. I. ÚS 8/97, II. ÚS 821/00, IV. ÚS 55/2018). Vzhľadom na tento záver ústavný súd podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ústavnú sťažnosť sťažovateľa aj v tejto jej časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú (bod 2 výroku tohto uznesenia).

III.3. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy napadnutým uznesením krajského súdu:

28. Pokiaľ ide o námietku porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy napadnutým uznesením krajského súdu, ústavný súd poukazuje na rozhodovaciu činnosť EŠLP a tiež na judikatúru ústavného súdu (napr. I. ÚS 200/06, III. ÚS 277/07), podľa ktorej konania všeobecných súdov, ktorými sa rozhoduje o väzbe, nie sú konaniami o trestnom obvinení samotnom (konaniami vo veci samej týkajúcimi sa viny obvinenej osoby) a ani konaniami o právach alebo záväzkoch občianskoprávneho charakteru. Vychádzajúc z uvedeného, označené články ústavy a dohovoru sa na väzobné konanie nevzťahujú, pričom sú jednotlivé procesné záruky z označených článkov vyplývajúce inkorporované priamo do špeciálnych ustanovení čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a čl. 5 dohovoru aplikovateľných na režim rozhodovania o väzbe.

29. Ústavný súd preto konštatuje nedostatok príčinnej súvislosti medzi napadnutým uznesením krajského súdu a čl. 46 ods. 1 ústavy z dôvodu jeho neaplikovateľnosti v predmetnej veci. Na základe uvedeného ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú (bod 2 výroku tohto uznesenia).

III.4. K namietanému porušeniu práv podľa čl. 5 ods. 1 a 3 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu:

30. Článok 5 ods. 1 dohovoru vyžaduje, aby pozbavenie osobnej slobody bolo zákonné a v súlade s konaním ustanoveným zákonom, pričom dohovor tu priamo odkazuje na vnútroštátne právo a upravuje povinnosť dodržiavať hmotné aj procesné právne normy a taktiež povinnosť, aby každé pozbavenie osobnej slobody zároveň bolo v súlade s účelom čl. 5 dohovoru, ktorým je ochrana jednotlivca pred svojvôľou.

31. Sťažovateľ v petite ústavnej sťažnosti namieta porušenie práva podľa čl. 5 ods. 1 dohovoru bez toho, aby špecifikoval konkrétne právo podľa čl. 5 ods. 1, ktorého porušenie namieta. Z obsahu odôvodnenia ústavnej sťažnosti však vyplýva, že namieta porušenie práva podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) dohovoru.

32. Ústavný súd v súvislosti s námietkou sťažovateľa o porušení jeho práva zaručeného čl. 5 ods. 1 písm. c) dohovoru konštatuje, že ústavnou sťažnosťou bolo napadnuté uznesenie krajského súdu o ďalšom trvaní väzby sťažovateľa (rozhodovalo sa o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu). Článok 5 ods. 1 písm. c) dohovoru sa však *ratione materiae* vzťahuje na rozhodovanie o vzatí do väzby (o uvalení väzby). Sťažovateľova námietka o porušení

práva zaručeného v čl. 5 ods. 1 písm. c) dohovoru je preto neopodstatnená už na prvý pohľad (obdobne napr. I. ÚS 352/06, III. ÚS 34/07, III. ÚS 67/08, II. ÚS 105/2019).

33. Ústavný súd sa osobitne vysporiadal aj so sťažovateľom formulovanou námietkou porušenia čl. 5 ods. 3 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu v kontexte argumentácie obsiahnutej v ústavnej sťažnosti a upriamuje pozornosť na ustálenú judikatúru ESLP, podľa ktorej je čl. 5 ods. 3 dohovoru aplikovateľný na situáciu prvotnej súdnej kontroly zákonnosti obmedzenia osobnej slobody nasledujúcej bezprostredne po „zatknutí“ (t. j. na prvotné rozhodovanie o vzatí do väzby). Na prípad sťažovateľa, u ktorého išlo o nasledujúcu previerku zákonnosti väzby – žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu, teda aplikovateľný nie je (II. ÚS 81/2017).

34. Pretože neexistuje žiadna príčinná súvislosť medzi napadnutým uznesením krajského súdu a namietaným porušením čl. 5 ods. 1 a 3 dohovoru, ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v rámci predbežného prerokovania v časti namietajúcej porušenie práva podľa čl. 5 ods. 1 a 3 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú (bod 2 výroku tohto uznesenia).

III.5. K namietanému porušeniu práva podľa čl. 8 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu:

35. Pokiaľ ide o sťažovateľom namietané porušenie práva na rešpektovanie súkromného a rodinného života podľa čl. 8 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu, ústavný súd konštatuje, že v ústavnej sťažnosti sťažovateľa absentujú konkrétne dôvody, resp. odôvodnenie toho, v čom konkrétne by malo podľa jeho názoru porušenie označeného práva napadnutým uznesením krajského súdu spočívať.

36. Ústavnému prieskumu tejto časti ústavnej sťažnosti sťažovateľa tak bráni argumentačná nedostatočnosť ústavnej sťažnosti, v ktorej absentujú elementárne indície (ktorých uvedenie si nevyžaduje kvalifikovaného právneho zástupcu) svedčiace o opodstatnenosti tejto časti ústavnej sťažnosti. Ústavná sťažnosť sťažovateľa teda v tejto časti nespĺňa požiadavky kvalifikovanej ústavnej sťažnosti, ktorá by zodpovedala zákonným požiadavkám, keďže neobsahuje relevantnú ústavnoprávnu argumentáciu (konkrétne skutkové a právne dôvody) namietaného porušenia práv [požiadavka plynúca z § 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde].

37. Vzhľadom na to, že nesplnenie zákonom ustanovených náležitostí sa netýka len formálnych náležitostí ústavnej sťažnosti, ale týka sa esenciálnej obsahovej náležitosti ústavnej sťažnosti (úplná absencia odôvodnenia tejto časti ústavnej sťažnosti), ústavný súd sťažovateľa nevyzýval na odstránenie tohto nedostatku ústavnej sťažnosti (m. m. II. ÚS 102/2019).

38. Ústavný súd z uvedených dôvodov ústavnú sťažnosť sťažovateľa v rámci predbežného prerokovania v časti namietajúcej porušenie jeho práva podľa čl. 8 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde z dôvodu nesplnenia zákonom ustanovených náležitostí (bod 2 výroku tohto uznesenia).

III.6. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy:

39. V rámci odôvodnenia ústavnej sťažnosti (resp. v rámci jej doplnenia) sťažovateľ namietal aj porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom orgánov činných v trestnom konaní v jeho trestnej veci v rámci prípravného konania, resp. v postupe všeobecných súdov konajúcich v merite jeho trestnej veci, t. j. o obžalobe, ktorá na neho bola podaná, pričom predovšetkým vo vzťahu ku konaniu vedenému na okresnom súde namieta, že ani po takmer ôsmich mesiacoch po podaní obžaloby na sťažovateľa (t. j. od 15. júla 2020) nebolo v jeho trestnej veci vykonané hlavné pojednávanie.

40. Sťažovateľ predmetnú námietku o prietahoch v postupe orgánov činných v trestnom konaní, resp. v postupe súdov konajúcich v merite jeho trestnej veci (t. j. v otázke rozhodovania o vine sťažovateľa) náležite nepremietol do petitu svojej ústavnej sťažnosti, keďže ním namietal porušenie čl. 48 ods. 2 ústavy „len“ vo vzťahu k napadnutým uzneseniam okresného súdu a krajského súdu, no nenamietal ním však samotný postup všeobecných súdov konajúcich v jeho trestnej veci. Zároveň sťažovateľ petitom ústavnej sťažnosti ani ústavný súd nežiadal, aby nálezom všeobecným súdom prikázal konať v jeho trestnej veci bez zbytočných prietahov.

41. Petit ústavnej sťažnosti v tejto časti zjavne nezodpovedá odôvodneniu ústavnej sťažnosti sťažovateľa, a preto táto časť ústavnej sťažnosti nespĺňa náležitosti kvalifikovaného návrhu na začatie konania pred ústavným súdom.

42. Vzhľadom na to, že nesplnenie zákonom ustanovených náležitostí sa v tejto časti ústavnej sťažnosti netýka len formálnych náležitostí ústavnej sťažnosti, ale ide o petit ústavnej sťažnosti ako esenciálnu obsahovú náležitosť ústavnej sťažnosti, ústavný súd sťažovateľa nevyzýval na odstránenie nedostatkov ústavnej sťažnosti.

43. Z uvedených dôvodov ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v časti namietajúcej porušenie čl. 48 ods. 2 ústavy odmietol z dôvodu nesplnenia zákonom ustanovených náležitostí podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde (bod 2 výroku tohto uznesenia).

44. Na rámec uvedeného ústavný súd konštatuje, že samotná doterajšia dĺžka trvania súdneho konania (konania pred súdom) o obžalobe podanej na sťažovateľa pri súčasnom zohľadnení úkonov vykonaných vo veci konajúcimi všeobecnými súdmi (pozri bod 2 odôvodnenia tohto uznesenia, pozn.) nesignalizuje možnosť konštatovania výskytu prípadných zbytočných prietahov, ktoré by bolo možné pripísať na ich ťarchu. Predmetné súdne konanie (od podania obžaloby) do podania ústavnej sťažnosti trvalo 8 mesiacov (z toho na okresnom súde 4 mesiace), počas ktorých bolo na všetkých stupňoch rozhodované o námietkach zaujatosti podaných sťažovateľom, o jeho návrhu o odňatí a prikázaní veci inému súdu a o jeho žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu, a preto aj v prípade, ak by sťažovateľ hypoteticky petitom ústavnej sťažnosti namietal porušenie čl. 48 ods. 2 ústavy postupom konajúcich všeobecných súdov, by uvedené skutočnosti odôvodňovali odmietnutie ústavnej sťažnosti sťažovateľa v časti namietajúcej porušenie čl. 48 ods. 2 ústavy ako zjavne neopodstatnenej podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

45. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť ako celok odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uplatnenými v jeho ústavnej sťažnosti.

IV.

K žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom

46. V zmysle § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže ustanoviť navrhovateľovi právneho zástupcu, ak navrhovateľ o to požiada, ak to odôvodňujú jeho pomery a nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti. Tieto tri predpoklady na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom musia byť splnené súčasne. Ak hoci len jeden z týchto predpokladov nie je splnený, nemožno žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu vyhovieť (m. m. III. ÚS 265/2014, III. ÚS 588/2015).

47. Ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade u sťažovateľa nie sú splnené podmienky na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom. Z obsahu ústavnej sťažnosti a výsledku jej posúdenia ústavným súdom (ako to vyplýva z časti III tohto uznesenia) je zrejmé, že v danom prípade ide o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti (m. m. III. ÚS 265/2014, III. ÚS 588/2015, II. ÚS 193/2020). Keďže nebol splnený jeden z nevyhnutných predpokladov ustanovenia právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom, žiadosti sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu ústavný súd nevyhoviel (bod 1 výroku tohto uznesenia).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. októbra 2021

Peter Molnár
predseda senátu